

Comentariul poeziei Mistretul cu colti de argint scrisa de Stefan Doinas Augustin - a doua parte

Drumul initiatic al artei este deschis de cantecul "dintr-un flaut de os", dupa cum viata printului se va stinge in sunetul dureros al cornului, acompaniat de muzica sferelor.

Indemnul vanatorului de a porni dupa o prada rara si dificil de gasit rasuna ca o porunca ferma adresata servitorilor, si nu lasa posibilitatea nesupunerii: "Veniti sa vanam in paduri nepatrunse/ mistretul cu colti de argint, fioros/ ce zilnic isi schimba in scorburi ascunse/ copita si blana si ochiul sticlos..."

Initial, in limitele impuse de raportul stapan-supus, "servitorii cu goarne" il atentioneaza pe print ca "mistretul acela", deci fiinta himerica "nu vine pe-aici!" si il indeamna sa se multumeasca vanand animale obisnuite - "cu coarne" sau "vulpi rosii" sau "iepuri mici".

Cu un zambet superior, inaintand, atent la arbori si la spectrul cromatic al padurii, printul nu este atras nici de "caprioara cuminte", nici de linxul "cu ochi sclipitori". Doar el va avea revelatia idealului, numai lui i se poate dezvalui, aratandu-i-se mereu, "nu departe", mistretul purtand colti "de argint", ca intr-o poveste. Doar printul este inzestrat cu acest har, de a-si recunoaste dusmanul, metamorfozat ca in basmele romanesti, de trei ori: in apa, in iarba, in luna, intr-o confesiune totala a lumii terestre cu cea cosmica. Repetitia verbului la imperativ din indemnurile vanatorului si a apelativului "stapane", sporeste expresivitatea textului ce dezvolta marea aventura a creatiei.

Dincolo de fagi, de ulmi, de plaiuri, curajul si aspiratia printului tasneste "spre creste", spre inaltimi nebanuite, spre brazii, chemat de magia necunoscutului.

Intr-o asemanatoare ascensiune pot fi urmarite si etapele civilizatoare ale umanitatii, ale caror metafore-simbol devin in balada armele din epoci diferite: cele trei sageti - de lemn, de fier, de foc. Ele deschid calea cautarii in procesul de creatie. Drumul, o adevarata Golgota devine un epuizant si primejdios urcus si capata caracter alegoric, moral-estetic, prin confruntarea supraumana cu greutatile, in aspiratia nobila spre frumos, spre marea creatie, spre poezie.

Raspunsurile pe care servitorul, simbolul omului mediocru, le da printului, demonstreaza departarea, prapastia ce se sapa tot mai adanc intre cei doi, primul actionand spre un final concret, limitat - vanatul obisnuit, celalat jertfindu-se pentru idealul pe care se incapataneaza sa-l sondeze in afara irealului. Vanatul, purtand "colb" de argint" devine, prin transfigurare, imaginea stralucita a idealului estetic, iar vanatoarea - un act existential, al realizarii artistului, al "sinelui de sine", cum spunea Nichita Stanescu.